

Overweging: 5e zondag van Pasen

Thema: Ik ben de ware wijnstok

Lezingen: Handelingen 9,26-32 en Johannes 15,1-8

Zondag 28 april 2024 Annelies Rosier

In de kloostertuin in Eindhoven, een ommuurde tuin, hadden wij druivenstruiken staan. Ik zeg het nu natuurlijk heel oneerbiedig maar je kunt ook niet zeggen dat het een wijnstok was met nette ranken, een overzichtelijk geheel zoals je op wijnvelden wel ziet.

Nee, bij ons werd nauwelijks gesnoeid, de bladeren konden zich vrij bewegen richting het dak, het was een heerlijk rommeltje. Druiven konden we wel plukken, maar ze waren zuur en klein.

Voor de joden in de tijd van Jezus was het beeld van de wijngaard, de ranken, de vruchten, heel vanzelfsprekend. Het stond symbool voor het volle leven, voor het beloofde land. Maar ook van Gods zorg voor het volk. En nu laat Johannes Jezus vandaag zeggen: *"Ik ben die Ware Wijnstok, jullie zijn de ranken. Blijf in mij, blijf verbonden met de wijnstok. Los van mij, verdor je, kun je niets"*.

Hoe moeten wij deze woorden in onze tijd verstaan? Onze tijd met zijn doorgesloten individualisme, het niet meer geworteld zijn in een verband, een gemeenschap. Mensen die zoeken en zwerven, losgeslagen zijn en geen houvast meer vinden.

Het beeld dat Johannes ons voorhoudt, dat van de ranken aan de wijnstok, is dat wij ten diepste niet onszelf toebehoren, ten diepste zijn wij 'van een Ander'. We worden alleen mens, alleen vruchtbaar mens als we ons kunnen overgeven aan die gedachte. Het leven wordt ons geschonken en wij mogen de sapstroom van de stam door ons heen laten stromen. We mogen genieten van wat ons onverwacht wordt gegeven. *Gij geeft het uw beminden in de slaap*, klinken de woorden uit een lied.

Wat opvallend is aan een wijnstok is dat de stam en de ranken niet te onderscheiden zijn, heb ik gelezen. Je kunt niet zeggen waar de stam ophoudt en de ranken beginnen. Misschien zegt dat iets over een echte verbondenheid.

Is er dan een ware wijnstok? Dat is voor ons ook moeilijk want we hebben ieder onze eigen waarheid en al die kleine waarheidjes samen zijn vaak concurrent van elkaar.

Maar als we ons kunnen vinden in de gedachte dat we uiteindelijk verbonden zijn met het Al, wij vanuit ons geloof in God, in Jezus, en moslims, joden, atheïsten vanuit hun specifieke geloof, dan is er meer mogelijk dan de gefragmenteerde wereld waarin we nu leven.

Hoe oud het beeld ook is, het spreekt aan. Er is een bron van waaruit wij leven, waar wij in wortelen, de wijnstok. Wij zijn de ranken en laten ons doorstromen met levenssap, van waaruit wij het goede kunnen doen, van waaruit wij vrucht kunnen dragen.

Een vruchtbaar leven, dat is misschien waar het uiteindelijk om gaat. Een leven toegewijd aan een groter geheel.

We worden geen volledig mens als we op een eiland leven, we worden mens door een ander.

Mensen die ons snoeihard de waarheid durven zeggen als het nodig is, waardoor wij wakker geschud worden.

Mensen die ons met hun warme woorden uitnodigen om ons naar het licht te richten, als wij op een dood punt zitten. Snoeien, bemesten, water geven, zonlicht.

Alles wat nodig is om vrucht te dragen. Wie zich verbonden voelt met de krachtbron, is in staat om te voelen wat een ander nodig heeft. Om een echte gemeenschap te zijn.

Nee, dat is niet altijd eenvoudig, want maar al te graag vallen we terug op onze behoefte aan onafhankelijkheid, aan zelf bepalen.

Zo herkenbaar!

Maar weet u, als de oogsttijd aanbreekt, gaan alle druiven naar een pers waar ze samengevoegd worden. Er is geen hiërarchie.

Alle druiven worden tot wijn gemaakt, die door anderen gedronken wordt. Anderen mogen van de vruchten genieten. Dat geldt ook voor ons.

Moge ons leven vruchtbaar zijn in ons er zijn voor anderen, in het ons onderdeel weten van een gemeenschap, van ons geloof in God. Moge het zo zijn.